

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Iohanne Climaco confessore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

VITA BEATI IOHANNIS CLIMACI A
DANIELE MONACHO CONSCRIPTA.

Martij 30.

Heb. 12.

Venam hunc virum diuinum ciuitas tulerit, atque ante caelestis militiae gloriosam exercitationem educauerit, non facile dixerim, cum id mihi non satis diligenter exploratum sit. Quenam verò modò ipsum ferat, aeternisque & immortalibus delicijs pascat, longè ante nos Paulus expressit. Est enim & ipse penitus caelestis illius Hierusalem effectus municeps, in qua ecclesia primitiuorum est: quorum, inquit, conuersatio in caelis est, vbi spiritu purgatissimo atque ab omni materia remoto diuina infatiabiliter hauriens, pulchritudines inuisibiles contemplans, digna sudorum pramiam recipit, laborumque mercedem quietissimam refert. Nam caelestis regni haereditate potitus, cum illis iam in aeternum tripudiat, iungitque laetitiam cum ijs, quorum pes stetit in directo. Quonam verò modo beatitudinem istam sibi comparauit, iam dicere instituum.

Anno aetatis 16. fit monachus.

Hic cum per aetatem corpoream sexdecim ferme esset annorum, seipsum obtulit Christo sacrificium gratum atque acceptabile, monasticae vitae iugo colla subiiciens in monte Sina, eo puto consilio, vt ipsa visibilis loci commoratione admonitus, ad inuisibilem Deum facilius dirigeretur, & aptius perduceretur. Atque peregrinatione, vt intellectualium adolescentularum magistrum, in primis adamauit, per quam turpi & noxia confidentia omni reiecta, humilitate honestissima assumpta, demonem illum, à quo nonnunquam, vt nobis ipsis placeamus, nobisque confidamus, inducimur, à se penitus eliminans, ab ipso quoque cordis aditu reiecit. Inclinans verò ceruicem, & confidens in Domino, ac ei, qui se susceperat, patri, veluti optimo cuidam gubernatori, se totum permittens, altissimos atque saeuissimos vitae praesentis fluctus sine periculo trajiciebat.

Summa eius obedientia.

Adeo verò perfecte mundo propriisque voluntatibus mortuus erat, vt in expertem rationis ac voluntatis animam quandam habere videretur, atque proprietate naturali omnino liberatam. Idque, cum ante hanc caelestem simplicitatem mundanae sapientiae non fuerit imperitus, sanè mirabilis est. Philosophiae enim tumor à Christi humilitate, vt plurima alia, longè remotus est.

Fit anachoretus.

Decem igitur & nouem annis ita conuersatus est, ac beatae subiectionis exemplar omnibus factus: cum is, qui se exercuerat, senior sanctus migrasset ad Christum, & ipse ad vitae solitariae studium egreditur, illius orationibus, vt armis potentissimis, fretus ad destructionem munitionum satanae. Quinto autem ab ecclesia lapide palaestrae suae domicilium constituit, loco cui Tholas nomen est. Ibiq; quadraginta annos summa animi magnanimitate & alacritate transegit, ardentissimo amore ac diuinæ charitatis igne semper aestuans. Iam verò quis possit, quantos illic pertulit labores, dignè aut verbis, aut plausibus prosequi? Quomodo enim id efferri in lucem poterit, cum omnis eius labor clam & sine arbitro exactus sit? Veruntamen ex primitiis quibusdam & velut prauijs occasionibus, beatissimi viri sanctum vitae institutum audiamus.

Cibi parsimonia.

Edebat quidem ex omnibus, quae sibi per professionis suae votum edere licebat, sed modicè omnino, vt & ex hoc factum atq; elationis cornu sapientissimè deiecerit, breuitate quidem victus insanam gulae rabiem penitus affligens, atque illi per inediam clamans: Tace, Obmutesce: & ex omnibus modicè gustando, tyrannidem inanis gloriae sub iugum mittens. Solitudine praeterea & raro hominum congressu, fornacis huius flammam, luxuriam scilicet, adeo extinxit, vt omnino obstructa sedaretur, nullasque molestias irrogaret. Cupiditatem verò (quam idolorum venerationem Apostolus esse definiuit) misericordia Dei rerumque exiguitate fortissimè fortis iste superauit. Accidiam verò animique desidiam, (quam merito iugem animae mortem dixerim) mortis memoria iugique pietatis exercitatione deuitauit. Cumque nullius mortalis rei affectione teneretur, aeternorumque solum sensu pasceret, noxiae tristitiae liber euasit. Iracundia verò tyrannidem in seipso per obedientiae gladium occiderat. Raro praeterea congressu corporis, rarioreque vsufermonis, inanis gloriae sanguifugam, araneae simillimam, mortificauit. Quid octauum vitij supremam diligentissimamque emundationem, superbiae scilicet, prosequar, quam cepit quidem per obedientiae mansuetudinem nouus hic Beseleel, perfecit verò caelestis Hierusalem Dominus, praesentia sua adueniens,

Vitia vt in se extinxerit.

Galat. 5.

ueniens, humilitatemque aduersus illam exaltans, qua sine diabolium eiusque conformem classẽ destrui possibile non est.

Vbi verò in huius coronæ cõtextu ponam lachrymarum illius fontem, rem quidem raram, & quæ in multis non facilè inuenitur, quarum hodiè supereft secreta officina, spelunca breuissima in extremitate quadam ad radicem montis posita, tantumque ab illius atque omni alia cellula remota, quantum ad obseruandas gloriæ inanis aures, satis esse videbatur? Ad cælum verò vsque gemitibus, suspirijs, singultibus, precibusque & eiusmodi reliquis, quæ ab his fieri solent, qui gladijs cauterijsque; punguntur, & quibus effodiuntur oculi, pertingens: somni tantum capiebat, quantum sufficere posse arbitrabatur ad seruandam animi intellectusque substantiam, nè per enormitatem vigiliarum contabesceret. Ante somnum verò ut plurimum orationibus vacans, libellos etiã conscribere solitus erat, quò solo opere acediã languorem ab se fugabat. Porrò cursus eius omnis, perpetua erat oratio, amorque incomparabilis ad Deum: hunc enim die noctuque mundissimo castitatis speculo intuens, satietatem vllam capere nolebat, immò verò (vt magis propriè eloquar) non poterat.

Huius aliquandò diuini patris vitam imitari cupiens, eiusque disciplinis imbui, atque ab eo verè philosophiæ elementa percipere, quidam ex his, qui vitam solitariam delegerat, Moyses nomine, plerisque; sanctorum patrum precatores exhibuit, per quos, vt se in discipulum susciperet, summis precibus orauit. Igitur illorum precibus fretus, à sancto viro, vt optauerat, susceptus est. Huic aliquandò sanctus pater præceperat, vt quodam ex loco pinguis glebæ materiam conueheret, pro latiori hortuli olerumque cultura.

Perueniens igitur Moyses ad denotatum sibi locum, quod iussus fuerat, impigrè exequabatur. Sed cum iam meridianũ tempus adesset, & solis incendio, fornacis in morem, locus ille ignesceret, (erat enim mensis Augustus) vidit Moyses, & ex transuersione fatigatus, aliquantula requie opus sibi esse decernit, atque sub immanis saxi umbra seipsum dimittens, obdormire cœpit. Sed clementissimus Deus fideles seruos suos in nullo contritari permittens, cum iam periclitaretur Moyses, consueta illum misericordia hoc modo præoccupat:

Magnus hic pater noster Iohannes cum in cellula sua degeret, sibi ipsi & Deo, vt confuuerat, vacans, in somnum quendam tenuissimum incidit, viditque per visum virum quendam augustiore facie & habitu se excitatẽ, somnosque; sibi exprobrantẽ ac dicentem: Tu ne Iohannes ita securè obdormis, & Moyses periculo proximus est? Citius itaque euigilans, oratione statim armatur, pro discipulo supplicans. Quem postmodum ad vesperã reuertentem interrogat, num aliquid sibi aduersum atque; insperatũ contigisset. Tunc ille, Saxum, inquit, miræ magnitudinis parũ abfuit quin me demoliretur & pernitens contereret, cum sub illo profundè obdormirem, nisi vocem tuam me audire existimans, ex loco, concito saltu, timore plenus desissem. Quo factò, continuo saxũ illud è ripa euulsum, ac terræ affixum conspexi. Quo audito, vir Dei verè mente humilis, nihilque; ex his, quæ viderat & audierat, discipulo annuncians, oculis clamoribus & intima charitatis vocibus hymnum dicens, gratias vberimas retulit Deo.

Erat enim vir sanctus occultorum vulnerum medicus. Monachus enim quidã, Isaac nomine, quum aliquandò graui carnis æstualet incendio, cursu ad illum peruenit, vndique mœrore circumfusus, intestinumque; bellũ singultibus & lachrymis patefecit. Eius itaque fidem & humilitatem vir Dei admiratus, blandè his vocibus consolatur, dicens: Stemus, inquit, ambo ad orationem filii, & omninò clemẽs & misericors Dominus preces non despiciet nostras. Quod quum factum fuisset, necdum oratione completa, adhuc prono in faciem infirmo fratre prostrato, voluntatem serui sui Dominus fecit, vt ex hoc prophetam suum vera dixisse ostenderet: serpensque carnis effugit, flagellis intensissima orationis edomitus. Porrò is, qui hætenus fuerat æger, liberatum se ægritudine conspiciens, omni que; iam huiusmodi perturbatiope curatum, obstupuit valdè, Deoque & inclyto eius famulo gratias retulit.

Cum verò præterea hic venerandus pater verbo gratiæ ad se venientes affatim exartaret, ac doctrinæ fluenti largissimè profileret, maligni quidam homines, inuidiæ facibus inflammati, tantamque; frugem, quãta ex illius doctrina gignebatur, cohibere molientes, loquacem illum ac nugacem vocare cœperunt. Quod ille anima duertens, cunctaque; in eo, qui se confortabat, Christo posse edoctus, nec solum per sermonis exhortationem eos qui ad se vtilitatis suæ causã veniebant, erudire volens, sed multo potius per

silentium, & per operum philosophiam, vt, sicut scriptum est, absunderet quarentium occasiones, vsq; ad certum tempus tacere instituit, mellifluumq; doctrinæ fluuiū compescere: fatius esse & melius existimans, hoc interim detrimento affici studiosos bonorum amatores, quibus fortasè per silentium amplius profuturus erat, quàm ingratos illos iudices amplius iritari, nè vltius eorū malitia & maleuolentia excresceret. Quocirca & illi reueriti humilitatem ac modestiam viri, conscijq; quòd sibi eiufmodi vilitatis fontem obturauerant, quanti q; detrimenti omnibus extiterāt, ad virum supplices adueniunt, doctriq; sermonem communi voto cum alijs exposcunt. Cessit igitur statim, vt qui contradicere non nōrat, & denuò prioris statūs arripuit normam.

Creatur
Abbas.

Cum igitur ita bonis omnibus excelleret, vt similis inueniri non posset, vno simul oēs voto, vnoq; affectu tanquàm nouum quendam Moysem inuitū illum ad fratrum magisterium & regimen assumpserunt, lycernam (vt ita dixerim) super principatūs candelabrum eleuantes, optimi sanè talium iudices: nec spe sua frustrati sunt. Ascendit enim & ipse ad montem, sacratamq; caliginē subiens, Dei manibus cōscriptam legem suscepit, Deiq; contemplatione fruens, & intellectualibus gradibus scandēs, verbo Dei aperuit os suum, & spiritum attrahens, eructauit verbum bonum de bono thesauro cordis sui.

Sic igitur impleuit finem visibilis vitæ in principatu Israëitarum monachorū, in hoc solū a Moyse differens, quòd supremam Hierusalem summa facilitate cōscendit. Ille enim, nescio quo modo, etiā terrena frustratus est. Artestantur autem his, quæ diximus, quotquot per eum spiritūs sancti eloquijs & gratia potiti sunt, plurimiq; ex his eius gratia saluati sunt, hodieq; saluantur. Testis optimus sapientis huius salutis simulq; sapientiæ nouus Dauid. Testis item & pastor noster optimus Iohannes, à quo magnus ille exoratus, de Sinai monte ad nos vsq; animæ cognitione descendens, veluti nouus aliquis Dei speculator, suas à Deo tabulas inscriptas ostendit nobis: extrinsecūs quidem actiue vitæ, intrinsecūs verò contemplatiue doctrinam continentem.

**VITA S. GUIDONIS CONFESSORIS, CUIVS
OSSA HODIEQVE INTER SE COHAERENTIA CERNUN-
tur Spira, quò translata sunt ab Henrico III. Anno Christi 1047. Habetur h.ec Vna
in vetusto exemplari MS. ab eius quodam equali, vt apparet, scripta: sed in
gratiam Lectoris stylum mutauit F. Laur. Surius, & nonnihil con-
traxit. Sub finem quedam desunt in exemplari. Addi-
dimus pauca ex Breuiario Spirensi.**

31. Martij.
quò die de-
cessit: sed
festum cele-
bratur 28.
Aprilis.

Pæclaram beatissimi Guidonis cōscripturi vitā, primò eius parentes & patriam, pòst virtutes oratione qualicunq; explicare conabimur, eius freti adiutorio, in cuius laudem id suscipimus. Patrem igitur habuit Albertū, matrē Mariam, patriam Rauennam, in cuius villa suburbana, quæ Casamariensis dicitur, natus est. Parētes eius fuere genere nobiles, religione Christiani ac Deo deuoti. Rauennā adhuc puer literarum studijs deditus fuit. Adolecens animo secularis, & vestibus comptus, nec à mundi pompis prorsus alienus, iam videbatur abiturus præcepit in vitiorum gurgites, mundo eum illicente, & sua cupiditate inescare atque implicare nitente: sed benignissimi creatoris gratia ab hoc præcipitio potēter ereptus est. Itaque sancti spiritūs accensus igne, & cælestibus ardens desiderijs, cœpit mundanis negocijs nuncium remittere, terrena desideria calcare, horrere quicquid blanditur carnalibus, cælestis patriæ dulcedini inhiare.

S. Guido cupit mundo valescere, & habitum monasticū sumere.

Etsi autem summoperè cupiebat ponere secularem habitum, quando tamen non ignorabat parentes id nulla ratione laturos, animo id apud se celabat. Cumque parentes eum vellent inire coniugiū, ille verò anxius cuperet suum explere votum, aliquando patri suo ita dixit: Duas ego mihi conciliaui sponsas, quarum altera insigni est potentia & nobilitate: altera longè hac inferior & opibus & profapia: sed me tamen impensè diligit, & ego iam totus in eius labor amorem, nisi tu pater aliam commodiorem indices. Prior illa generositate & potestate sublimis absque multo labore & difficultate obtineri non potest, ad eamque mihi valdè arduus atque difficilis patet accessus.